

ЛОБО МИ Е...

БР. 6. (26) М. ЮНИ, 2026 Г.

ФОРУМ ТЕАТЪРВ 32-РО

ЕСЕТА НА УЧЕНИЦИ ОТ 8. КЛАС

ТЕАТЪР СРЕЩУ ТОРМОЗА

НАГРАДЕНИ ЛИТЕРАТУРНИ ТВОРБИ ОТ МОН

На традиционния международен конкурс „Рицарят в мен“, организиран от Орден на рицарите тамплиери на Йерусалим - Велик приорат България, Регионално управление на образованието – София-град; Национален дворец на децата – гр. София, включен под № 76 в Националния календар на МОН за изяви по интереси на децата и учениците за учебната 2025 – 2026 г., на 01. 06. 2026 на специална церемония отличи в отдел за проза зрелостника от 12. А., завършил с отличие 32-ро **Виктор Филипов**. Той получи Диплом, златен медал и стипендия, подsigурени от МОН. – на с. 4.

бичаният преподавател по английски език господин **Драгомир Маринов** в ролята на Бащата от пиесата, предсатвена в 32-ро.

Награждаването на **Виктор Филипов** от акад. ген. **Румен Ралчев** с високото отличие.

Предсеателят на журито за литературна творба – дългогодишният експерт по БЕЛ господин **Станислав Георгиев**.

ЕДИН МАЛКО ПОАРТИСТИЧЕН ФИНАЛ...

УЧЕБНАТА ГОДИНА ПРИКЛЮЧИ С УСПЕХИ В АРТИСТИЧЕН АСПЕКТ

КОМЕНТАР НА ГЛАВНИЯ РЕДАКТОР

Не мога да скрия радостта си, че наш зрелостник бе отличен в международния конкурс „Рицарят в мен“, организиран от Ордена на рицарите тамплиери на Йерусалим, подкрепен от МОН и РУО – София. Миналата година по същото време същият **Виктор Филипов** спечели друг конкурс, отново със воя белетристична творба. Тогава беше отличен за есе, а сега – за разказ. Преди две години подобен успех има и Андреа Маринова от тогавашния 11. Д. Оказва се, че се оформя нещо като хубава традиция в тази посока. Съвсем скоро Виктор получи и своята диплома за средно образование, след като се представи и силно на държавните зрелостни изпити. Не съм негов пряк учител, но се радвам искрено за успеха на талантливия млад мъж, защото той сърцато участваше в последните няколко броя на нашия вестник – със стихотворения, с разкази, с импресии. И като завършек на нашето сътрудничество тук – заслужената награда! Пожелавам на Вики да е здрав, все така позитивен и да пише! Може професията му да не е свързана с литературното, но той го носи у себе си и трябва да го изявява и развива. Може някой ден да представим сборник с негови разкази, есета, стихове... Ще бъде радостно!

Друго впечатляващо събитие бе спектакълът, организиран от госпожа **Гая Лозанова** – психолог в гимназиален етап в 32-ро СУИЧЕ. В предишен брой тя сама даде разяснения за идеята на тетралния спектакъл: как чрез силата на изкуството да се противопоставим на агресията. По нейна покана откликнаха големите съвременни артисти **Спартак Тодоров** и **Явор Костов** – Йондин. Форум театър се оказва изключителен ползотворен и в училищна среда

Йондин. Форум театър се оказва изключителен ползотворен и в училищна среда. Учениците могат едновременно да се забавляват, гледайки, но и активно да участват актьорски като по техни идеи се променят конфликтни ситуации. Учениците от деветите класове имаха удоволствието да се насладят и да се включат в арт работилницата. Хубаво се възприе любимият учител и добър колега, приятел - господин **Драгомир Марнов**, класен учител по английски език, готвеиц и студенти в Софийския университет, също да се включи в творческата лаборатория. От една страна той е авторитет за своите ученици, а от друга те усещат мощната му подкрепа когато е до тях и на сцената. Подобен род сътрудничество не е популярно в нашето средно училище, но надявам се силно, че ще стане традиционно. Защото училището не е подготовка за живота, то е самият живот (Дж. Дюи).

Госпожа **София Дюлгерова** по традиция предлага хубави есета, писани от нейни ученици в 8. клас. Тази нейна творческа задача – стъпка по стъпка да учи как се пише есе – е всъщност проект, който в последствие дава добри резултати. Ще прочетем няколко интересни есета, свързани с материала в 8-и клас.

Редовен сътрудник през последните няколко години е и госпожа **Елен Христова**, която щедро предостави част продукцията на профила по литература и философия. Та – приятно четене!

Петър Михайлов – учител по БЕЛ и главен редактор на вестник „Лобо мо е...“

ЕДИН МАЛКО ПОАРТИСТИЧЕН ФИНАЛ...

**ФОРУМ
ТЕАТЪР В
32. СУИЧЕ –
ЕДНО
ПРЕ -
ДИЗ –
ВИКАТЕЛ -
СТВО,
КОЕТО
МОЖЕ ДА
СЕ
ПРЕВЪРНЕ В
ТРАДИЦИЯ!**

По покана на госпожа Галя Лозанова – психолог за гимназиален етап в 32-ро училище – се проведе Форум театър, който предизвика силен интерес както у учениците, така и у самата колегия. Не само учители, родители и ученици имаше в актовата зала. Административният състав на 32. СУИЧЕ също уважи тази проява, което разкрива, че действително тази инициатива се превърна в събитие...

Този тип постановка позволяват да наблюдаваме не само внимателно, но и критично случващото се. Подобна игра наподобява живейските казуси, пред които сме изправени ежедневно. Формирайки подобо мислене от една страна ни дава възможността да преподлагаме какво би се случило, но и дава опцията: а какво не би могло да се случи, ако бях избегнал едно или друго обстоятелство.

Така самата игра се превръща в живот и животът – в игра. Съчетанието на сериозното с несериозното, трудното с улесното способства да сме покомбинативни и по-мислещи в нашете всекидневие.

Театърът способства за борбата с агресивността, на която сме жертви в нашата епоха. Ето един начин да ѝ се противопоставим. А и винаги е добре да не се вземаме много на сериозно...

ЕДИН МАЛКО ПОАРТИСТИЧЕН ФИНАЛ...

НЕ ПОДМИНАХА

Беше един от онези летни дни преди няколко години. Лятото, най-топлият сезон, когато небето сякаш се разтваря, за да приеме слънцето в цялата му сила; когато синевата е дълбока и сякаш недосегаема, а облаците се разливат лениво като разстлан памук. Земята диша горещо и се пука, въздухът трепти над асфалта, а хората търсят спасение на сянка или по домовете си.

Беше следобед, онзи момент, когато светлината омеква и денят започва бавно да се предава на вечерта. Слънцето постепенно клонеше към хоризонта, хвърляйки дълги сенки по улиците на Горна баня.

Тъкмо се бях разделил с едно момиче от квартала. Разходката ни беше кратка, но достатъчна, за да остави след себе си онова тихо, приятно чувство, което остава да се върти в мислите ти. Докато стоях на спирката до парка и чаках автобуса, отново и отново се връщах към срещата ни — към думите, към погледите, към онези малки моменти, които сякаш нямат значение, а всъщност казват всичко.

Мислите ми се стрелкаха в ума ми, а погледът ми се плъзгаше „сляпо“ наоколо, без да се фокусира върху нещо конкретно.

Горна баня винаги е имала своя особен чар — разположена по склоновете на Люлин планина, с улици, които се спускат и изкачват, следвайки самия хълм. Оттам София се вижда различно и някак романтично. Кварталът носи онова усещане за тишина и простор, което рядко се среща в града.

Тогави ги забелязах.

На отсрещния тротоар се появи група момчета с колелета. Бяха малки, вероятно първи или втори клас. Караха безгрижно, смееха се, подвикваха си. Беше ми съвсем позната детска картина. Нещо, което и аз бях правил като малък. За миг се усмигнах.

И точно тогава — всичко се промени.

„Вижте! Човекът падна!“

Гласът прорязва въздуха и ме върна в реалността. Сякаш излязох от мислите си.

Погледнах по-надолу по улицата.

На отсрещния тротоар действително беше паднал възрастен мъж. Видимо пенсионер — със сиви дрехи, очила и мустак.

Децата не се поколебаха.

„Може да му е прилошало! Хайде да му купим вода!“

Точно срещу тях имаше малко магазинче. Без да губят и секунда, те оставиха колелетата си и се втурнаха вътре. Всичко се случи толкова бързо.

След секунди излязоха — едното държеше бутилка вода. Качиха се веднага

оставиха колелетата си и се втурнаха вътре. Всичко се случи толкова бързо.

След секунди излязоха — едното държеше бутилка вода. Качиха се веднага на колелетата и се спуснаха надолу по улицата.

Без страх. Без колебание. Без да мислят дали „трябва“ или „не трябва“. Стигнаха до мъжа, помогнаха му да се изправи внимателно. Подпряха го и го настаняха да седне на една ниска тухлена ограда край тротоара.

„Добре ли сте, дядо?“ — попита едно от тях.

Мъжът изглеждаше объркан, но постепенно започна да се съвзема. Взе водата с леко треперееща ръка.

„Благодаря ви, момчета... благодаря...“

Гласът му беше тих, но изпълнен с искрена признателност.

Децата се спогледаха — не с гордост, а с онази чиста, неподправена радост, която идва, когато направиш нещо добро, без да очакваш нещо в замяна.

Стоях и гледах отстрани.

Всичко това — цялото малко геройство — се случи за по-малко от минута.

И въпреки това, остави следа.

Това не беше просто сцена от ежедневието. Това беше нещо рядко. Нещо истинско, искрено геройство на децата.

Деца, които видяха човек в нужда и не подминаха. Които не се разсеяха, не се уплашиха, не си казаха „някой друг ще помогне“. Те просто направиха това, което трябва.

В един свят, в който хората често се разминават, без да се погледнат, тяхната постъпка изглежда почти като нещо от друго време.

Като рицарството.

И може би точно това беше най-силното — че истинските герои понякога не са тези, които очакваме.

А тези, които просто спират... и помагат.

ВИКТОР ФИЛИПОВ

ЕДИН МАЛКО ПОАРТИСТИЧЕН ФИНАЛ...

В този брой представяме две творби на **Вяра Иванова** от 11 А клас, която е участник в клуба по ТВОРЧЕСКО ПИСАНЕ, ръководен от госпожа **Елена Христова** – учител по БЕЛ.

Игра на интереси

Стоях сковано, невинно и притеснено, а пред мен- нещо голямо, кръгло и гневно червено. Това бе окото на дявола, в когото така и никога не бях повярвала. Но сега ми се струваше плашещо реалистичен, а погледът му – леко ироничен. Попитах го какво се случва. Гласът ми звучеше отчаяно, но от отговора му ми стана замаяно.

– Реших да те изведа на разходка из облаците с лодка. Не знам колко истинско ще ти се стори това, което ще ти споделя, но моля те чувствай се като у дома.

Сълзите започнах да си усещам, да не би дяволът да ме водеше на среща?!

– Какво искаш да ми кажеш?

– Знам, че съм очарователен, но по принцип и в приказките си съм изчерпателен. Нищо няма да говоря, но обмислям очичките да ти отворя. Полъх на злоба, нещастие и болка ме връхлетя, но не беше от дявола, а от долната земя.

– Мислиш, че съм най-лошият и искам да те нараня? Погледни надолу и се увери сама, че това не е така.

Предпазливо се наведох и ококорих очи, иззад облаците невидана гледка се разкри. Голяма продълговата маса с празнична украса. С порцеланови чинии и фенери, които осветяваха златните прибори. И храната на бюфет, подредена от естет. На меки столове бяха насядали хора и всякакви различни животински представители. Все пак нали с това се хвалеше нашето общество, че независимо от какво потекло всеки сяда на масата сякаш сме едно. Токсична топлина започна да ме обгръща, но реших, че внимание няма да ѝ обръщам. Пак насочих поглед към трапезата.

Журналистка плашещи новини бясно разправя, а до нея майки са се наредили и попиват информацията като гъба за миене пяна. Жените изглеждаха изсмукани от постоянно притеснение, със слаби тела, в които оставаше само място за възмущение. А до тях децата им кротко зяпат площадка в точно шест цвята, закрита от синкава решетка под името „оценка“. В краката им като килим бяха налягали един по един възрастни роднини, ниски, ронливи, без никакво оставащо време- още нещичко някой от масата да си вземе. Точно срещу тази гледка стоеше като шарена статуетка момиче, не по-високо от корнишон, но знаеше твърде много за размерите си на гном. То смяташе, че е удачно да бие друго клето създание, докато се усмихва призрачно. Нямахме бухалка, а само думи в устата, но чак на Дявола му стана интересно как всичко негативно изля си от душата. Зад злобното дете стоеше баща, който набързо между устните му цигара завря. Явно така поддържа тишината вкъщи, докато се прибира от работа и на дивана се мръщи. А малкото с думи бито човече го нямаше вече. От тази случка си задавам въпрос за училищния тормоз.

До момичето с цигарата се развиваше интересна ситуация – един дебел министър, а до него възрастна дама с няколко стотинки в дланта остаряла. Той се провикна така гръмко, че лодката се залюшка:

– **ТОВА НЕ Е ЕВРО, ПОДИГРАВКА ЛИ СИ ПРАВИТЕ С БЪЛГАРИЯ И ЕВРОПА!**

А слабата жена нищо не промълви, вгледа се в парите и от срам се изчерви.

– Съжалявам, не виждам вече...

Познах я по гласа, това беше до болка позната жена. Тази, която ме научи да броя и да смятам, буквите в думи да съставям и за значението им да мечтая.

Опитах се да я извикам, крещях, докато с болката в дробовете си не започнах да свиквам. Тогава дяволът спомена, че не може да ме чуе от такава височина. Гласът му беше опасно близък, а дъха му в ноздрите си вместо въздух вдишах.

Министърът бясно ръцете ѝ грабна и започна да ги стиска, докато и последната стотинка на земята не падна. С бляскавите монетки си тръгна и тя нямаше какво още да си вземе от масата... А парите бяха просто за лекарствата, които пиеше, откакто научих името си да казвам. Сега беше под краката заедно с всички други незвращни лица и никой не попита на кого е била дъщеря, майка, учителка или приятелка, на трапезата не се говореха такива неща.

Зрението ми започна да почервява, само още една случка остана.

Премени като принцове и принцеси, стоящи на няколко стола, неудачници в лъскави завеси. Зяпах един телефон и играеха игра с нечия съдба.

– Нека видим сега, млада и талантива, дъщеря на съдия, но няма познания за бизнес начала.-изхърка единия красавец, докато друг го подръпваше за златния ланец.

– Стихове ли пише, ха, нека я отпишем! – Възкликна дългокрака моделка, която премляскваше хрупкава зелка.

Всички избухнаха в смях, дърпайки и лашкайки се, че чак се вдигаше прах.

– Виждаш ли това е игра на интереси? – Шепотът на дявола отвътре в мен зазвънтя. – Това е твоята земя, на мен ми е добре да ви наблюдавам от тези небеса. Жалки са, а?

Въпросът му бе прекъснат от звука на дрехи, които се разкъсват. На масата се бяха нахвърлили няколко ентузиаста, докато единият не започна да тъпче другия с пасти. А до тях прясно мезе-дете, което е получило поредното две. Бавно го нарязват, докато приказки за потенциала му разказват. Той наистина имал надежда, че с площадката в шест цвята ще се срещнат, но не осъзнал, че с люлки в университета няма да го посрещнат.

Тогава гласът на дявола пак се обади и кръвта в тялото ми на лепкава смес направи.

– Единият ги коли, а другият ги беси.

В този момент се огледах в лодката около мен. Вече гледах само с едно око, но присъствието на злия домакин отдавна бе изчезнало.

Затворих за момент очи и за първи път в ума ми молитва започна да звучи. Понечих клепахи да отворя и да видя на ситуацията развоя, но вече съществуваше единствено тиха тъмнина, явно аз бях играта и интересът на Дявола.

ЕДИН МАЛКО ПОАРТИСТИЧЕН ФИНАЛ...

MEMENTO MORI

СТИХОТВОРЕНИЕ

Запомни стъпките си по пътя към вкъщи.
Човека до блока, който винаги се мръщи.
Кой крак по-навътре влачиш
и колко настървено по улиците крачиш.

Запомни как дишаш и колко трудно ти е
да си поемеш дъх,
когато за нещо загубено, далечно те
обземе скръб.
На колко болка си способна и колко
красиво е, когато на ничия друга не е
подобна.

Защо тогава вместо да помниш, забравяш?
Когато не губиш това, което нямаш- на
спомена за настоящето да се отдаваш.
Запомни, че всичко ще свърши,
затова отдели повече време по пътя към
вкъщи.

ВЯРА ИВАНОВА 11. А. КЛАС

ЕСЕТА НА УЧЕНИЦИ ОТ ОСМИТЕ КЛАСОВЕ

Часовете по български език и литература играят важна роля в образованието на всеки ученик. Те не само ни учат на скучни правописни и граматически правила, но и ни помагат да опознаем културата на света чрез литературата. В нашето ежедневие често ни се налага да учим безбройни уроци и да се справяме с разни предизвикателства. Въпреки всичките препятствия, начинът, по който се преподава материала, може да направи ученето много по-интересно и приятно.

Именно затова ролята на преподавателя е изключително важна. Един добър учител може да събуди интереса на класа и да превърне часовете в повече от обикновено задължение.

Часовете минават по-добре и вдъхновяващо, когато го има този преподавател, който насърчава и поощрява работата на нас – учениците. Когато знаем, че цялата работа ще бъде в наша полза, тя ни се струва по-лека и приятна. Този човек е госпожа София Дюлгерова, която се стреми да улесни часовете ни и те да не са просто задължителна част от програмата ни, а разсейване от монотонното ежедневие и преминаване в свят на литературни герои, житейски уроци и различни ценности. Благодарение на нея успяваме да поглед-

нем на литературата по различен начин – не само да анализираме изразните средства в творба, но и да разберем посланието, която тя носи. Затова сме щастливи, че имаме възможността да сме нейни ученички.

ЕДИН МАЛКО ПОАРТИСТИЧЕН ФИНАЛ...

Моралният проблем и какво е четенето за мен

В днешното съвременно общество все по-често се говори за липсата на интерес към книгите. Много хора прекарват свободното си време в социалните мрежи и интернет, а четенето остава на заден план. Това се превръща не само в културен, но и в морален проблем. Когато човек спре да чете, той постепенно губи способността си да разсъждава задълбочено, да разбира чувствата на другите и да търси истинските ценности в живота.

Според мен четенето е нещо много важно. То не е просто развлечение, а начин човек да се развива духовно и интелектуално. Чрез книгите ние се срецваме с различни герои, съдби и житейски уроци. Докато четем, ние преживяваме чуждите радости и болки, учим се на състрадание и започваме да разбираме по-добре света около нас.

Моралният проблем се появява тогава, когато хората започнат да предпочитат лесното и повърхностното забавление пред книгите. Много млади хора вече не намират време за четене, защото са свикнали да получават всичко бързо и без усилие. Това води до загуба на ценности като търпение, уважение и стремеж към знания. Четенето обаче изгражда характера на човека и му помага да различава доброто от злото.

За мен книгите са като приятели. Те винаги могат да ме успокоят, да ме вдъхновят или да ми дадат полезен съвет. Когато чета, аз се чувствам свободен да мечтая и да откривам нови светове. Четенето развива въображението ми и ме кара да мисля по-зряло. Благодарение на книгите човек може да натрупа знания и опит, които ще му бъдат полезни през целия живот.

Освен това четенето ни прави по-добри хора. То ни учи на честност, доброта и уважение към другите. В много литературни произведения героите се изправят пред трудни избори и така читателят започва да се замисля за собственото си поведение. Именно затова литературата има голямо значение за моралното възпитание на човека.

В заключение смятам, че четенето е истинско богатство. То развива ума, обогатява душата и помага на човека да изгради своите ценности. Моралният проблем в днешно време е, че хората все по-рядко посягат към книгите. Но човек, който чете, винаги ще бъде по-богат духовно и по-подготвен за живота

Калоян 8. А. клас

ЕДИН МАЛКО ПОАРТИСТИЧЕН ФИНАЛ...

Човешкото познание – свобода, избор и отговорност

Библейският мит за Сътворението и грехопадението поставя важни въпроси за човека – какво е неговото място в света, свободен ли е той и каква е цената на неговите избори. Още в началото човекът е създаден „по образ и подобие на Бога“, което му дава особено място сред всички същества. Той не е просто част от природата, а притежава разум, съзнание и способност да избира.

В същото време човекът е създаден и от пръст, което показва неговата двойствена природа – той е едновременно висше същество и част от земния свят. Именно тази двойственост го поставя в ситуация на избор. Бог му дава свобода, но заедно с нея идва и забраната да яде от Дървото на познанието за добро и зло.

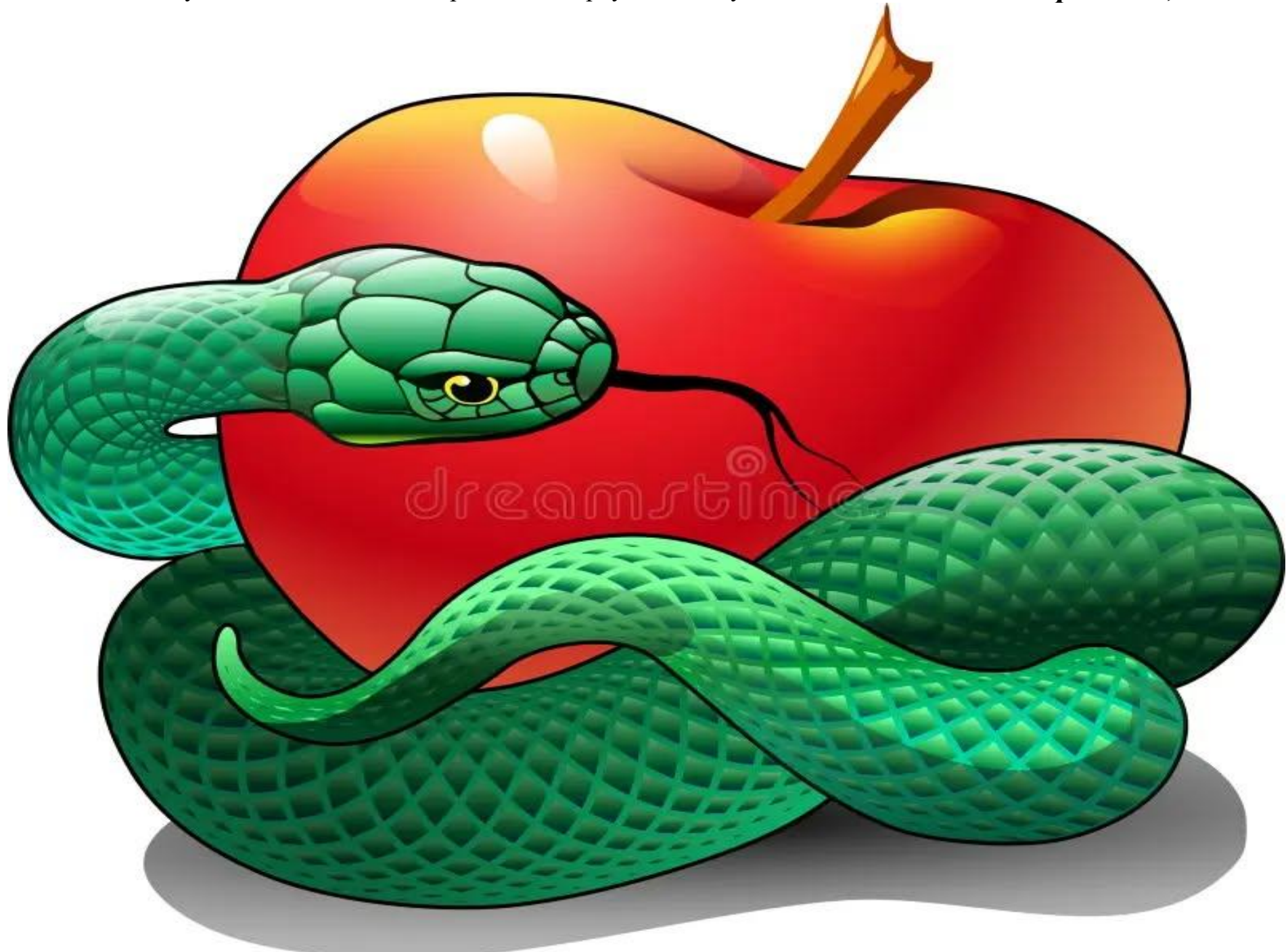
Тук възниква въпросът – свободен ли е човекът, ако има забрана? Всъщност именно чрез забраната се проявява истинската свобода. Човекът има възможност да избере – да се подчини или да наруши заповедта. Изкушението, представено чрез змията, кара Адам и Ева да поискат знание и да се доближат до Бога. Така те съзнателно правят своя избор.

Грехопадението показва, че стремежът към знание и самостоятелност има своята цена. Човекът губи хармонията на рая и започва да носи отговорност за своите действия. Той вече познава доброто и злото, но това познание е свързано със страдание, труд и смърт.

Според мен този мит е актуален и днес, защото всеки човек ежедневно се изправя пред избори. Често ние също избираме между лесното и правилното, между изкушението и отговорността. Свободата не означава да правим всичко, което искаме, а да осъзнаваме последствията от своите решения.

В заключение бих казала, че библейската история ни учи, че човекът е свободен, но тази свобода винаги върви заедно с отговорността. Истинската зрялост на човека се проявява не в това да нарушава граници, а в това да разбира защо те съществуват и как неговите избори влияят върху живота му.

Магдалена Арсенова, 8а. клас

Библейският мит за Сътворението и грехопадението не е просто древна история, а опит да се обясни мястото на човека в света и неговата свободна воля. Още в началото на книга „Битие“ виждаме, че природата на човека е двойствена и противоречива. Тези древни страници се опитват да отговорят на въпроса дали човекът е просто част от природата, или носи в себе си нещо божествено, което го кара винаги да търси знанието и да се стреми към истината.

ЕДИН МАЛКО ПОАРТИСТИЧЕН ФИНАЛ...

Мястото на човека в света е белязано от неговата способност да избира. Той е създаден „по образ и подобие“ на Бога, което му дава божествена свобода, но тази свобода е подложена на изпитание чрез забраната за Дървото на познанието. Грехопадението променя човешката същност, превръщайки невинността в съзнателно познание. Така свободата се превръща в тежък избор, за който всеки трябва да носи лична отговорност пред себе си и обществото. От една страна, в Първа глава на „Битие“ човекът е представен като „венец на творението“. Бог му дава властта да дава имена на животните, което е символ на първото човешко познание и господство над света. От друга страна обаче, във Втора глава се казва, че Адам е направен от „земна пръст“, наречена на иврит адама, което подчертава неговата физическа слабост. Тази двойственост показва, че човекът е едновременно свързан с небесното и със земното, като притежава стремеж към вечното, но е затворен в едно временно тяло.

Бог поставя Адам в Едемската градина, за да я „обработва и пази“, но поставя и една съдбоносна граница – забраната да се яде от Дървото за познаване на добро и зло. Тази забрана всъщност е най-голямото признание за човешката свобода. Без нея човекът не би имал право на истински избор, а би бил просто подчинено същество без собствена воля. Именно тук се ражда основният морален проблем – дали да останеш в състояние на пълно послушание, или да поемеш по собствения си път, като приемеш рисковете на самостоятелното съществуване.

В Трета глава на „Битие“ ситуацията се променя, когато змията провокира Ева с обещанието, че ако вкуси от плода, ще стане „като бог“, знаещ добро и зло. Тук се появява голямата дилема: дали да останеш в безопасното незнание, или да рискуваш всичко, за да придобиеш божествена мъдрост. Изборът на Адам и Ева да нарушат заповедта показва стремежа на човека към независимост. Тази промяна следва логиката на античната трагедия – преход от неведение към знание и от щастие към нещастие. Желанието на човека да се изравни със своя Творец води до загуба на райското блаженство, но му дава способността сам да определя кое е добро и кое е зло.

В заключение бих изтъкнала, е библейският мит ни учи, че познанието е тясно свързано със свободата и отговорността. То дава на човека право на избор, но му напомня, че всяко решение има своята цена. Истинската зрялост се проявява в готовността да приемем последствията от действията си, защото само знаещият и отговорен човек може да бъде истински свободен.

Йоана Кючукова от 8. А. клас

Робърт Райд, *Знание* (1896). Линк:
<https://bg.wikipedia.org/wiki/Знание>

ЕДИН МАЛКО ПОАРТИСТИЧЕН ФИНАЛ...

На това какво да кажем или що да речем на такива безумци (посветено на всички родоотстъпници от българското)

Думите са част от „За буквите“- творба, показваща силата на българите и българското слово. Черноризец Храбър изпълнява целите си и вдъхва кураж и вяра в своя народ, че той е точно толкова силен, колкото и другите народи.

Цитатът разкрива неразбирането на автора към тези, които след толкова изпитания, да получат собствен език за богослужение, се отричат от корените и рода си. Проблемът е, защо след толкова години труд и вяра, че някой ден ще бъдем приети като свят народ, се отказваме? Защо се наричаме българи, но искаме да пишем на други езици? Защо когато трудът на хора, посветили живота си на българското слово и писменост, се отплати, ние го хулим? Защо когато мечтите ни се сбъднат, ние се отричаме от тях?

Знаейки, че има хора, които се отричат от българското и се наричат българи, делото на светците ни се чувства безсмислено, но то не е. Хора като Константин Кирил, Методий, Климент Охридски, Константин Преславски, Черноризец Храбър и още много са се борели с тези хора и техните твърдения през целия си живот. Делата на тези светци ни карат да се чувстваме горди, че се наричаме българи.

Родоотстъпниците са „безумци“, защото се отричат от светския ни народ и делата на предците си. Посвещението към тях показва липсата им на смисъл за живот. Защото ако не вярваш в собствения си народ, защо живееш? Как прекарваш дните си, знаейки че не си съгласен с делата на светците си? Родоотстъпниците не живеят, те съществуват. Те отричат нещата, за които са се борели техните дядовци.

Родоотстъпниците хулят своето. Те се отказват от привилегията да се нарекат българи. Омаловажават великите дела на българските светци. Те отрихват своето общество. На тях няма какво да им се каже. Те са истински безумци.

Гергана Ангелова

Езикът и четенето са едни от най-големите чудеса в живота на човека. Благодарение на буквите хората могат да общуват, да пазят знанията си и да предават своята култура на следващите поколения. Делото на св. св. Кирил и Методий има огромно значение за българския народ, защото ни е дало възможност да четем, пишем и съхраняваме своята национална идентичност. Писмеността не е само средство за общуване, а основа на духовността и знанието. Езикът, буквите и четенето са истинско чудо, защото съхраняват духовните ценности, обединяват хората и помагат на човека да се развива. Чрез тях хората не само обменят информация, но и изграждат своя вътрешен свят. Езикът е част от ежедневието ни и играе важна роля за развитието на обществото.

На първо място, езикът и литературата оформят личността на човека. Чрез четенето хората научават нови неща, развиват своето мислене и разбират по-добре света около себе си. Книгите дават знания и помагат на човек да стане по-образован и по-мъдър. Освен това четенето помага на хората да опознаят себе си и своите чувства. Литературата възпитава доброта, уважение и морални ценности, които са важни за всеки човек.

На второ място, езикът и културата създават националната идентичност. Благодарение на българската писменост народът ни е успял да запази своята история и култура през вековете. Делото на св. св. Кирил и Методий е помогнало на българите да съхранят своя дух и традиции. Затова всеки човек има отговорност да пази и уважава родния си език, защото той е част от нашето национално богатство.

ЕДИН МАЛКО ПОАРТИСТИЧЕН ФИНАЛ...

В заключение, езикът и четенето са едни от най-ценните богатства на човечеството. Благодарение на тях хората общуват, развиват се и пазят своята култура. Буквите и книгите ни помагат да разбираме света и самите себе си. Затова трябва да ценим българския език, писмеността и силата на четенето.

Петя Петрова – 8. А. клас

„Подражайте на мене както аз подражавам на Христа”

Тези думи разкриват дълбоката връзка между учител и ученик, между духовен идеал и човешко поведение. В живота на всеки човек идва момент, в който той търси посока и пример, на когото да подражава. Но на кого трябва да подражава човек, за да изгради себе си като личност? Дали всеки пример е достоен да бъде следван или изборът ни определя пътя в живота?

Първо трябва да изясним какво точно означава да „подражаваш” на някого. Това не е просто сляпо копиране, а стремеж към морално и духовно съвършенство. Ако просто повтаряме и копираме примера, без да го осмисляме – то тогава ние не му подражаваме. Чрез подражанието, човек се издига и следва висш идеал. Понякога, хората имат нужда от ориентир в живота и именно той подпомага истинското усъвършенстване на един вярващ човек.

В духовния свят съществува една непрекъсната верига на подражание, в която всеки следва по-висш идеал и предава този пример нататък. Авторът на житието, Климент Охридски, е ученик на Константин-Кирил и му подражава, а пък Христос е учител и на философа, и на народите. В този случай, Константин-Кирил се явява като едновременно ученик и учител. Това доказва, истинският водач няма нужда да е най-висш, за да вдъхновява, а е важен личния му пример и опит.

Наред с това, Христос е символ на жертва и любов към хората. Неговият живот е отдаден на служене и помагане на другите – чрез проповедите си той учи на милосърдие, прощаване и състрадание, а чрез делата си демонстрира как тези ценности могат да бъдат приложени в реалния живот. Константин-Кирил Философ следва този модел, посвещавайки живота си на мисията си. Той се отдава изцяло на това да насочи народа към праведен живот и да им покаже, че истинското величие идва чрез служене на другите.

Но любовта и саможертвата на Христос не се проявяват само в неговите мъки и страдания, а и в словото, чрез което той променя света. Неслучайно в Библията е казано „Началото бе словото”. Словото носи знание, вяра и просветление и затова създаването на славянската азбука е духовна мисия. Константин-Кирил приема тази мисия като своя отговорност, влиза в сериозен диспут срещу триезичниците и постига тази негова цел, защото той наистина смята, че всеки народ заслужава да може да проповядва на свой език, а не да бъдат оставени „слепи и глухи”.

В съвременния свят изборът на пример е особено важен. Днес много хора идолизират личности, които се отличават със слава, богатство и външен вид, без да се замислят дали тези качества водят до истинско нравствено израстване. Подобен избор често остава повърхностен и лишен от дълбочина. За разлика от това, св. Кирил избира да следва най-висшия морален идеал – Христос.

Според мен човек трябва много внимателно да избира на кого подражава, защото именно този избор изгражда характера му. Истинските примери са тези, които ни насочват към доброта, знание и отговорност.

В заключение, цитатът ни напомня, че подражанието може да бъде път към усъвършенстване, когато е насочено към висши ценности и морални идеи. Подражанието не е просто да следваш делото на някого, а представлява да вникнеш дълбоко в смисъла на деянията и наистина да разбереш тяхното значение.

Даная

Вельова

ЕДИН МАЛКО ПОАРТИСТИЧЕН ФИНАЛ...

Линкове на изображенията: <https://roditel.bg/20-madri-misli-posveteni-na-uchitelite/> ; <https://www.ozone.bg/product/uchitel-i-uchenik-star-wars-meke-koritsa/> ; <https://draganbachev.com/2023/01/12/следването-на-христос/>

За буквите – „чудото на езика и четенето“

Езикът е едно от онези чудеса, които приемаме за даденост, защото са част от нашето „всекидневно чудо“. За много от нас той е просто инструмент, но делото на св. св. Кирил и Методий ни напомня, че писмеността е празник на духа. В съвременната ни култура езикът е не само начин да поръчаме кафе или да напишем съобщение, а фундамент, върху който се гради целият ни свят. Той е мостът между миналото и бъдещето, който ни позволява да съществуваме като цивилизовани личности.

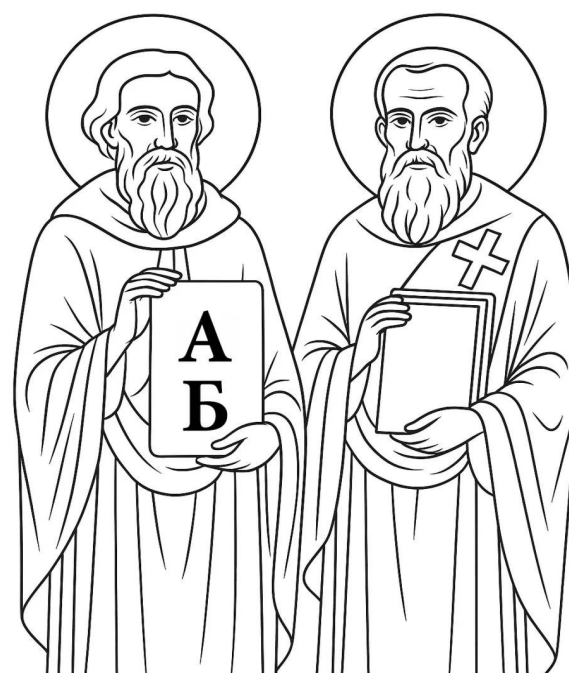
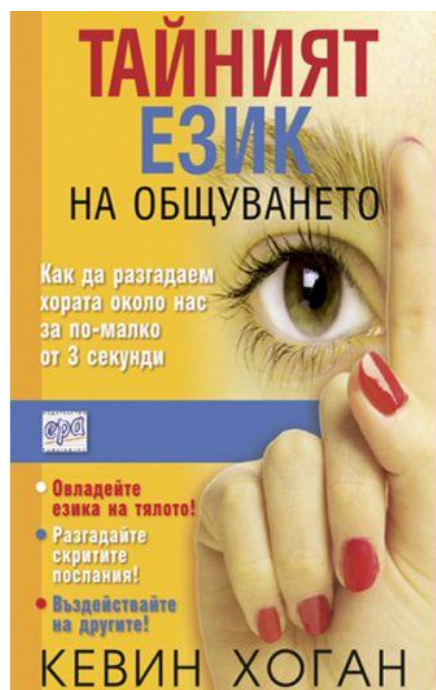
Ние сме „смирени чираци“ в невидимата работилница на езика, защото всеки ден, чрез думите си, ние или градим, или рушим нашия общ свят. Езикът и четенето са онова „невидимо лепило“, което съхранява националната ни идентичност и ни учи как да откриваме себе си и другия в хаоса на битието.

Езикът и литературата не са просто учебни предмети, те са огледало, в което се формираме като личности. В ежедневието общуване нашият езиков избор определя нашето поведение. Когато внимаваме какво изричаме, ние проявяваме уважение към света. Езикът е „материалът“, от който е направена нашата мисъл – ако езикът ни е беден, и светът ни е малък. Господинов казва, че първо се учим на буквите, а после книгите ни учат да четем всичко останало. Литературата ни дава „очите“, с които да разбираме чуждата болка и различните култури. Да научиш езика на „другия“ е най-висшият акт на хуманност, защото само така можем да го приемем като равен.

Онова, което ни държи заедно през вековете, не са само границите или крепостите, а словото. Езикът е „невидимото лепило“, което устоява на политически и исторически бури. Делото на Кирил и Методий не е просто създаване на азбука, а акт на превод – те са направили божественото слово достъпно на нашия собствен език, превръщайки ни в народ със своя духовна територия. Нашата отговорност като „смирени чираци“ е да пазим чистотата и силата на това слово. В „невидимата работилница“ всеки от нас участва с начина, по който говори и пише. Ако пренебрегваме езика си, ние разграждаме самите себе си като общност.

В края на краищата, чудото на езика зависи от нас самите. Дали ще го ползваме, за да създаваме смисъл, или за да сеем разделение? Езикът е дар, оставен ни от „първомайсторите“, но неговото бъдеще е в нашите ръце.

Никол Алексова

Оцвети по твое желание

“Вярвам, че въображението е по-могъщо от знанието, че мечтите са по-силни от фактите”

Светът, в който живеем днес, е модерен и напреднал, но това не означава, че е създаден само от знание и факти, а и от смелите мечти на хората. Всички велико е започнало като една искра във въображението на някого. Затова вярвам, че въображението е по-могъщо от знанието и че мечтите са по-силни от фактите.

Знанието е ключ към всяка “врата” на този свят. То ни помага да разбираме света около нас и да се ориентираме в него, но въображението е като крила, които ни позволяват да полетим отвъд границите на познатото. Благодарение на него човекът е достигнал и невъзможното. Например преди векове, хората са гледали към звездите и са мечтали да ги докоснат и е било недостижимо, но днес космическите полети са съвсем възможни. Ако човечеството се беше доверявало на фактите, много от чудесата на съвременния свят никога нямаше да съществуват.

ЕДИН МАЛКО ПОАРТИСТИЧЕН ФИНАЛ...

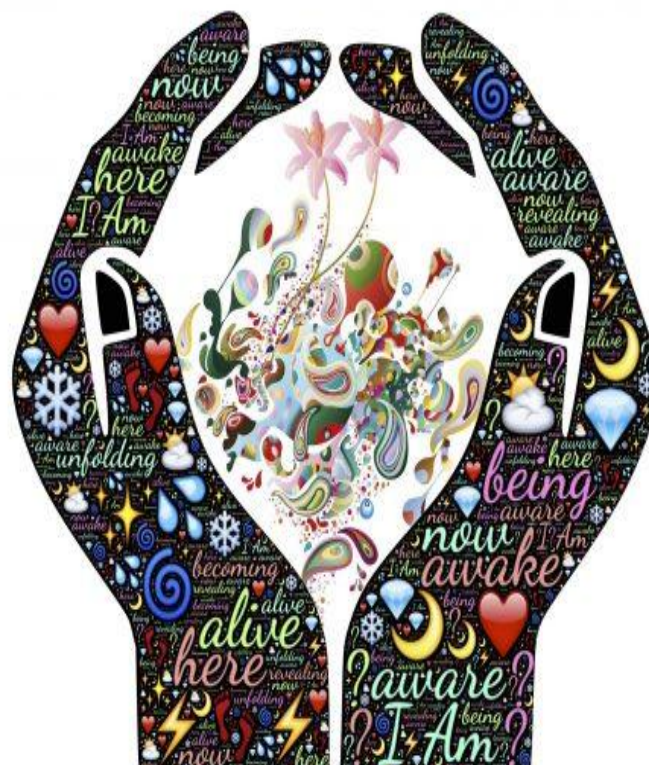
Мечтите също притежават огромна сила. Те са светлината и надеждата, която ни води напред, когато пътят изглежда труден и несигурен. Често фактите ни показват пречките пред нас, но мечтите ни дават смелост да ги преодолеем и да стигнем нещо много по-върховно и голямо. Именно хората, които са вярвали в мечтите си, по този начин са успели да променят света. За тях, когато си упорит и целеустремен, невъзможно не съществува.

Разбира се, знанието и фактите са важни. Те са здравата основа, върху която изграждаме своите идеи. Но без въображение и мечти тази основа би останала празна. Мечтите дават посока, а въображението вдъхва живот на всичко ново и красиво.

В заключение бих казала, че вярвам, че истинският напредък започва там, където знанието среща въображението. Мечтите карат човека да гледа към далечното и да се стреми още повече да го достигне. Те дават силата, която превръща обикновени хора в творци, откриватели и променящи света личности.

Виктория

Стайкова

Линкове: <https://julpsychology.com/how-dreams-become-reality/>

Чудото на езика и силата на четенето

Езикът не е просто средство за общуване, а чудо, чрез което превръщаме невидимите си мисли в споделена реалност. Той е домът на нашето съзнание – колкото по-богат е езикът ни, толкова по-голям и смислен става светът, който обитаваме. Да назовеш едно чувство или идея означава да ги разбереш и да ги овладееш.

Ако езикът е инструмент за изразяване, то четенето е изворът, който го подхранва. Силата на четенето се крие в способността му да заличава времето и пространството, позволявайки ни да водим разговор с най-великите умове на човечеството. Чрез книгите ние не просто трупаме информация, а преживяваме хиляди животи, които ни учат на емпатия, мъдрост и критично мислене.

В днешния забързан свят четенето е акт на свобода. То ни спасява от повърхностното живеене и ни предпазва от манипулации, като изгражда вътрешен свят, който никой не може да ни отнеме. Четящият човек е свободен човек, защото владее ключа към знанието и притежава слух за истината.

В крайна сметка езикът и четенето са двете страни на едно и също търсене – търсенето на човечност. Те превръщат буквите в жива сила, която има мощта да променя съдби и да гради светове. Да пазим езика си и да откриваме нови хоризонти чрез книгите е най-прекия път към духовното израстване.

Борис Кръстев

ЕДИН МАЛКО ПОАРТИСТИЧЕН ФИНАЛ...

*Малта е нещо като да обичаш
всичко близко да ти е безкрайно далечно
тук е някъде там, безкрайно
тук сме двама, някъде десетина*

*Малта е като да обичаш
Да гледаш без да спираш
Да чувстваш до болка
И да се радваш като дете*

*Малта е да обичаш
Вече изминатите пътища
Да простиш греховете на ближните си
Да докоснеш водата и да не помръдне никой*

*Малта е като да те обичах
По спомените ни
По обещанията и по всичко което можеше...
Обичах.*

*Малта е обич.
Ключ в сърцето ми с безкрай.
Синьо, зелено и щастливо.
Прегръдка, пулс, няма сбогом.*

Малта е...

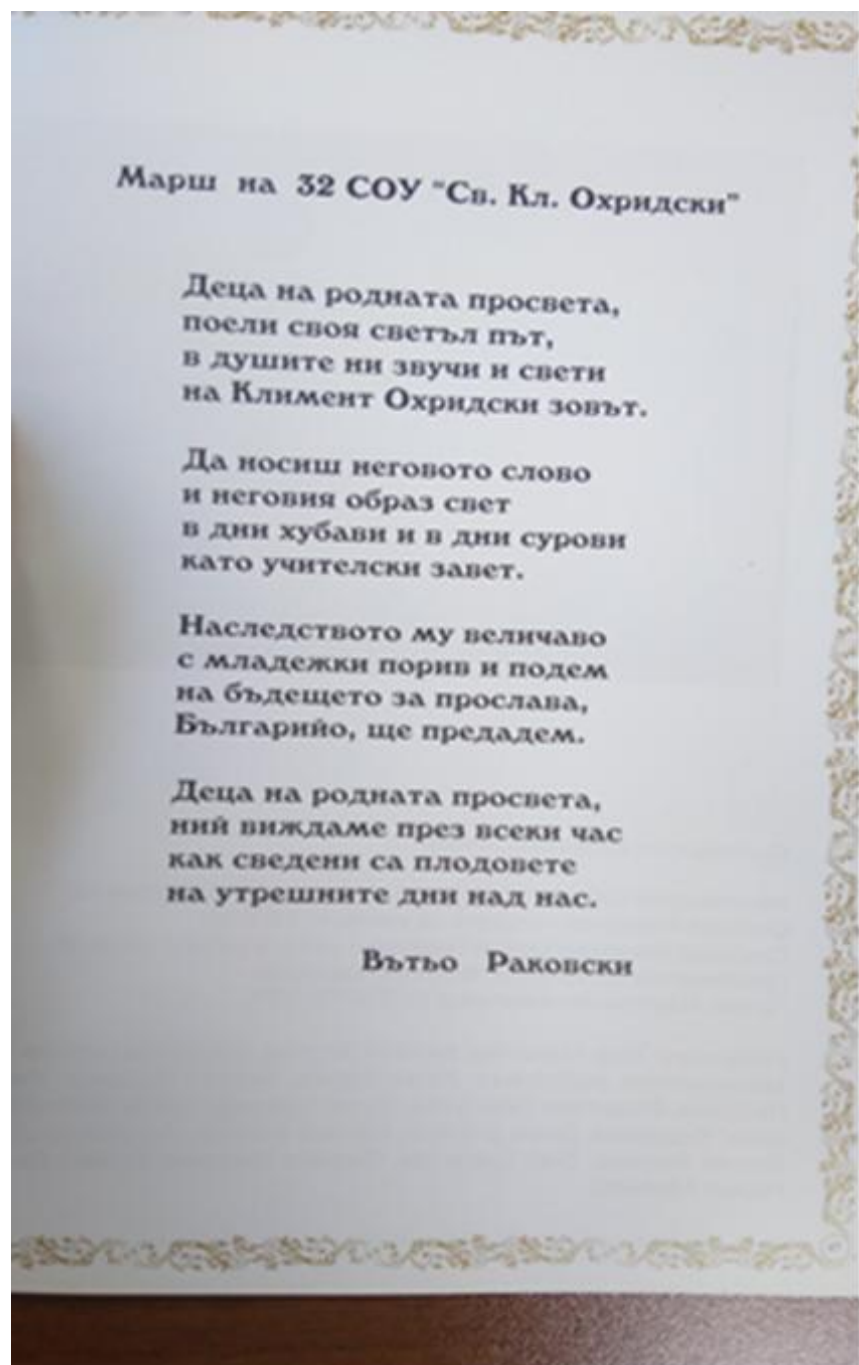
Мария Христова – зрелостник, завършила 32. СУИЧЕ „Св. Кл. Охридски“ .

ТЕАТРАЛНАТА РАБОТИЛНИЦА „ПЕРСЕФОНА“, РЪКОВОДЕНА ОТ Д-Р ДИЛЯНА ФИЛИПОВА ПРЕДСТАВИ СВОЯ СПЕКТАКЪЛ ПО МОТИВИ ОТ ШЕКСПИРОВИ ПИЕСЕИ НА АНГЛИЙСКИ ЕЗИК В АКТОВАТА ЗАЛА НА 32. СУИЧЕ. СЪЩАТА ПОСТАНОВКА БЕ ПРЕДСТАВЕНА И НА ТЕАТРАЛНИЯ ФЕСТИВАЛ В МАЛТА.

На снимката: Александър Георгиев от 10. А. клас; Борис Смоков от 11. клас.

ЕДИН МАЛКО ПОАРТИСТИЧЕН ФИНАЛ...

Училищен вестник на 32. СУИЧЕ "Св. Климент Охридски", свързан изцяло с живота, който протича на тази територия. Редакционна колегия: Виктор Филипов, госпожа Елена Христова – ст. учител по БЕЛ, госпожа София Дюлгерова – старши преподавател по БЕЛ. Броят е приключен на 24. 06. 2026 г. Главен редактор на бр. 6. (26.) - господин Петър Михайлов, учител по БЕЛ в 32. СУЧЕ.

ВЕСЕЛО ЛЯТО!

ХУБАВА

ВАКАНЦИЯ!